



Der er ikke andre måder, hvorpå et menneske kan leve et sandt menneskeliv end gennem Kristus. Men forhåbentlig er det klart, at længslen efter denne tilværelsens grund deler kristne med alle mennesker.

Af Nana Hauge, præst ved Høve og Havrebjerg valgmenigheder

Det menneskelige er fælles

Det er ikke som udgangspunkt min kerneopgave som præst at undervise i andre religioner hverken i konfirmationsundervisningen eller i forbindelse med folkelige eller forkyndelsesmæssige opgaver. Som præst og kristen opfatter jeg det som min opgave at forkynde evangeliet og undervise i det, man kunne kalde kundskab om kristendommen. Det indebærer dog også altid talen om det menneskelige. Det menneskelige forstået her som det alle mennesker har til fælles på tværs af religioner; nemlig troen på mennesket som en forening af stov og ånd. En skabning med guddommeligt ophav, en Guds skabning, og derfor et væsen med længsel og trang til det ideale eller det guddommelige.

»Jeg plejer at sige, at eftersom alle mennesker er skabt af Gud, bærer de også længslen efter samfund med ham i hjertet, og alle religioner er et forsøg på at etablere dette samfund, idet samfundet dog kun kan etableres via Kristus.«

Andre religioner kan inddrages

Jeg plejer at sige, at eftersom alle mennesker er skabt af Gud, bærer de også længslen efter samfund med ham i hjertet, og alle religioner er et forsøg på at etablere dette samfund, idet samfundet dog kun kan etableres via Kristus. Denne samtale kan i sagens natur inddrage andre religioners syn på, hvordan man etablerer dette samfund med Gud. Her inddrager jeg typisk offertanken som den kommer til udtryk i primært den gammeltestamentlige religion men også i hellenistiske religioner, praksis med fx omskærelse, spiseregler samt regler for beklædning, som man finder i både jødedom og islam, og som man netop ikke har i kristendommen. I kristendommen frelser man ved tro på Kristus. Det betyder ikke, at gerninger er uden betydning. Men gerningerne skal altid afvejes i forhold til, hvad der er næstens tarv, og de frelser ikke et menneske. Det gør kun Kristus.

Kompromisløsheden

Jeg tror ikke, det fører til noget godt at nedtone denne kompromisløshed i kristendommen, for kristendommen ER kompromisløs, og man kan spørge sig selv, hvor vi var henne, hvis ikke fx martyrerne havde optrådt så frygtløst, som de gjorde. De levede som bekendt som borgere i Romerriget. De betalte skat. De var lovlydige undersåtter og betragtede for så vidt også øvrigheden som indsat af Gud. Bede for kejseren kunne de nok, men ikke bede til kejseren. Og det forlangtes. Så kunne man have alle de guder eller profeter, man ville, ved siden af. Men det kunne ikke komme på tale for de kristne. For derved ville de gå på kompromis med Kristus som sandheden om Gud. Den hårde fremfærd (forfølgelse og dødsstraf) over for de kristne i dette spørgsmål viser, hvad der egentlig må have været på spil. Nemlig et spørgsmål om, hvorvidt en stat kan være absolut eller ej. Om, hvorvidt den kan være guddommelig eller ej.

»At man i kristendommen insisterer på, at der kun er én vej og én sandhed, betyder det så, at man ikke kan acceptere andre livsanskuelser eller religioner?«

For de kristne var der ingen tvivl. Gud er kun Abraham, Isaks og Jakobs Gud, Jesu Kristi far. Samfund med den Gud kan man kun have gennem Kristus. Der adskiller kristendommen sig fra andre religioner, for der er ikke andre veje til tilværelsens grund, til Gud, end Kristus. Der er ikke andre måder, hvorpå et menneske kan leve et sandt menneskeliv end gennem Kristus. Men forhåbentlig bliver det i min konfirmationsforberedelse klart, at længslen efter tilværelsens grund deler kristne med alle mennesker.

At man i kristendommen insisterer på, at der kun er én vej og én sandhed, betyder det så, at man ikke kan acceptere andre livsanskuelser eller religioner? Og kan man hævde denne ene sandhed i et samfund, der er præget af mange forskellige livsopfattelser, religioner og andre grupper uden at komme til at støde nogen? Dertil må svaret være, at man vil uden tvivl støde nogen, det så vi allerede i oldkirken. Men også i dag, hvor kristendommens kompromisløshed er i modstrid med idealer om rummelighed og værdirelativisme, vil den støde og forarge.

Sagtmodigheden

Forargelsen må man som kristen leve med. Det må ikke holde en tilbage fra at bekende kulør. Men det skal ske med tanke på den måde kristendommens sandhed i sit udgangspunkt forkyndes.

Når kristendommen insisterer på den ene vej, er det som afmagtens vej. Og det blev da også Jesu vej. Via Dolorosa, smertens vej. Han kunne jo have slået igen, han kunne stædigt have insisteret på sin sandhed, eller han kunne have sløret sit sande væsen i prægtighed og rigdom og forført menneskemængden til at tilslutte sig hans sandhed. Men han valgte den sagtmodige vej.

Den vej kan i sagens natur aldrig kræve anerkendelse. Den enkelte kan leve sådan, som den vej foreskriver ham og tale om Kristus, fortælle om Kristus til dem, der ønsker at høre om det, og dertil er ethvert kristent menneske skikket og sendt. Hvordan det konkret skal finde sted, er vanskeligt at sætte på formel. Det er op til den enkeltes samvittighed og vurdering og må helt afhænge af omstændighederne, men en samtale om det fælles udgangspunkt, at mennesket er et åndsvæsen, kunne jo være en begyndelse.